Küçük Pademelon

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Pademelon

Aysel Banu YAVUZAL

Eğrelti otlarının yeşil soru işaretleri gibi kıvrıldığı sessiz bir ormanlık alanda küçük bir pademelon yaşardı. Bir tavşan boyunda, minicikti; yumuşak kızıl kahverengi tüyleri ve krem rengi bir karnı vardı. Koyu renk gözleri yumuşacıktı ve yosunlu patikalarda zıplarken uzun kuyruğu salınırdı. Keşfetmeyi çok severdi ama sık sık kendini yalnız hissederdi. Ormandaki diğer hayvanlar meşguldü ve o, günlerini paylaşacak bir arkadaş isterdi.

Pademelonun kulakları küçük ve yuvarlaktı, en ufak sesleri yakalamak için hep kıpırdanırdı. Narin, sivri burnu meyvelerin kokusunu almak için havayı koklardı. Ormandaki her ağacı ve her dereyi bilirdi, ama hepsini tek başına bilirdi. Bazen devrilmiş bir kütüğün yanına oturur, bulutların süzülüşünü izler ve acaba bir yerlerde onun gibi hisseden biri var mı diye merak ederdi. Kalbi merakla doluydu ama günleri sessiz ve hareketsizdi.

Bir sabah mantarların yanından zıplayıp geçerken bir hışırtı duydu. Bir çalının arkasından baktı ve yuvarlak, dikenli, uzun ince burunlu ve küçük sevecen gözlü utangaç bir ekidne gördü. Ekidnenin sırtı krem uçlu dikenlerle kaplıydı ve utançla yere bakıyordu. Pademelonun kalbi hafifçe hopladı. 'Merhaba,' dedi yumuşak bir sesle. 'Ben bir pademelonum. Benimle keşfe çıkmak ister misin?' Ekidne başını kaldırıp baktı ve minicik bir baş selamı verdi.

Ekidnenin adı Spike'tı ve bir gölge kadar utangaçtı. Ten rengi yüzü ve karnı yumuşacıktı ama sırtı dikenlerle batıcıydı. 'Çok hızlı hareket edemem,' diye mırıldandı, uzun burnu kıpırdayarak. 'Sorun değil,' dedi pademelon. 'Yavaş gidebiliriz.' Böylece birlikte yola koyuldular; pademelon zıplıyor, ekidne paytak paytak yürüyordu. Komik bir ikili olmuşlardı ama ormanlık alan şimdiden biraz daha dostça hissettiriyordu.

Yürürken pademelon ne kadar farklı olduklarını fark etti. Onun yumuşak tüyleri vardı; ötekinin keskin dikenleri. O kütüklerin üzerinden atlıyordu; öteki güçlü pençeleriyle altlarını kazıyordu. 'Çok dikenlisin,' dedi. 'Sen de çok zıplayaksın,' diye yanıtladı öteki. İkisi de güldü. Pademelon ona kır çiçekleriyle dolu bir yer gösterdi ve Spike ona ağaç kabuğunun altında lezzetli kurtçukları nasıl bulacağını gösterdi. Farklıydılar ama bu, birlikte geçirdikleri zamanı eğlenceli kılıyordu.

Günler haftalara dönüştü ve iki arkadaş her yeri keşfettiler. Gizli patikalar ve saklı oyuklar buldular ve keşfedecek şeyleri hiç bitmedi. Bir öğleden sonra bir kelebeğin peşinden koşarken pademelon sık bir çalılıktaki boşluktan sıvıştı. 'Hadi gel!' diye seslendi. Spike da sıvıştı, dikenleri yapraklara takılarak. Öbür tarafta durup baktılar. Daha önce hiç görmedikleri bir açıklık bulmuşlardı.

Açıklık bir rüya gibiydi. Güneş ışığı yaprakların arasından süzülüp çiçeklerden bir halının üzerinde dans ediyordu. Ama bunlar sıradan çiçekler değildi. Minik yıldızlar gibi taç yaprakları ve ışıkta parıldayan renkleriyle nadir orman çiçekleriydi. 'Ah!' diye fısıldadı pademelon. 'Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.' Spike'ın küçük gözleri kocaman açıldı. 'Çok sessiz olmalıyız,' dedi. 'Burası özel hissettiriyor.'

Açıklığa parmak uçlarında süzüldüler, kalpleri hızla çarpıyordu. Çiçekler hafifçe salınıyor, sanki onları karşılıyordu. Pademelon bir çiçeği kokladı ve hapşırdı, Spike kıkırdadı. 'Bu çiçekler nadirdir,' dedi. 'Annem bir keresinde onlardan bahsetmişti. Yalnızca gizli yerlerde yetişirler.' Pademelon etrafına bakındı. 'Öyleyse onları korumalıyız,' dedi. 'Ve burayı sır olarak saklamalıyız.' Spike ciddiyetle başını salladı.

O günden sonra iki arkadaş açıklığa sık sık gittiler. Minik yabani otları çektiler ve yakındaki dereden patileriyle su taşıdılar. Pademelon narin burnuyla toprağı dürttü, Spike güçlü pençeleriyle toprağı gevşetti. Yan yana, birlikte çalıştılar. Çiçekler daha da uzayıp parladı ve açıklık onların özel yeri oldu. Kimseye bundan bahsetmediler, ormandaki komşularına bile.

Bir gün ormanlık alanda şiddetli bir rüzgâr esti. Dallar gıcırdadı ve yapraklar her yere uçuştu. Pademelon çiçekler için endişelendi. 'Ya rüzgâr onlara zarar verdiyse?' diye ağladı. 'Gidip bakmalıyız,' dedi Spike. Rüzgâra karşı eğilerek ormanın içinden hızla geçtiler. Açıklığa vardıklarında büyük bir dalın tam çiçek tarhının üzerine düştüğünü gördüler. 'Olamaz!' diye soludu pademelon. 'Onu kaldırmalıyız!'

Spike dalı inceledi. 'Kaldırmamız için çok ağır,' dedi. 'Ama belki birlikte çekip uzaklaştırabiliriz.' Pademelon başını salladı. Dişleriyle bir çubuğu tuttu ve Spike pençelerini kabuğa geçirdi. Var güçleriyle çektiler ve asıldılar. Dal gıcırdadı, sonra yavaşça yana kaydı. Çiçekler güvendeydi! 'Başardık!' diye sevindi pademelon. 'Birlikte başardık!' Spike gülümsedi, utangaç yüzü gururla parladı.

Ondan sonra arkadaşlıkları daha da güçlendi. Farklı olmanın bir armağan olduğunu anladılar. Pademelonun çevik zıplayışları ve keskin gözleri tehlikeyi fark etmelerine yardım ederken, Spike'ın güçlü pençeleri ve dikkatli doğası çiçekleri güvende tutuyordu. Bir takımdılar ve hiçbir şey onları durduramazdı. Artık birbirleri olduğu için ormanlık alan daha aydınlık görünüyordu ve küçük pademelon bir daha asla kendini yalnız hissetmedi.

Bir akşam, güneş ağaçların arkasında batarken açıklıkta oturdular ve çiçeklerin gece için kapanışını izlediler. 'Eskiden farklı olmanın tuhaf olduğunu düşünürdüm,' dedi pademelon. 'Ama şimdi bunun özel olduğunu düşünüyorum.' Spike başını salladı. 'Ben de,' dedi. 'Aynı olsaydık, paylaşacak bu kadar çok şeyimiz olmazdı.' Huzurlu bir sessizlik içinde oturdular, ormanın seslerini dinlediler, sakladıkları sır ve buldukları arkadaşlık için minnettardılar.

Pademelon, tıpkı gizli açıklıktaki nadir çiçekler gibi, arkadaşlığın da en beklenmedik yerlerde filizlenebileceğini öğrendi. Farklı olmanın kötü bir şey olmadığını öğrendi—her birimizi özel yapan şey budur. Ve farklılıklarını bir arkadaşla paylaştığında dünyanın daha zengin, daha mutlu bir yer olduğunu öğrendi. Spike'a gülümsedi ve o da ona gülümsedi. Birlikte alacakaranlıkta evlerine doğru zıplayıp paytak paytak yürüdüler.

O günden sonra küçük pademelon ve utangaç ekidne en iyi arkadaş oldular. Açıklığa sık sık gittiler, onu her zaman sır olarak saklamaya özen gösterdiler. Çiçeklerin gelecek baharda yeniden açacağını ve onları korumak için orada olacaklarını biliyorlardı. Ve pademelon ne zaman bir yalnızlık sızısı hissetse, farklı bir arkadaşı olduğunu hatırlıyordu ve bu, dünyadaki her şeyi değiştiriyordu.

Yani eğer bir gün sessiz bir ormanlık alanda dolaşırken küçük, kızıl kahverengi bir pademelonun yuvarlak, dikenli bir ekidnenin yanında zıpladığını görürseniz, bilin ki gizli bir yere gidiyorlar. Size gülümserler ama nerede olduğunu söylemezler. Ve bazı şeylerin sır olarak saklanmasının daha iyi olduğunu ve arkadaşlığın en özel çiçek olduğunu anlarsınız.